

PROP DE VOSALTRES

Celebrem els sagraments

Estimats diocesans:

Durant aquest temps de Pasqua se celebren amb més assiduitat i alegria festiva els sagraments que anomenem de la iniciació cristiana. A moltes parròquies els sacerdots i catequistes preparen els sagraments del Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia perquè els qui s'acosten a rebre'ls tinguin una experiència cristiana inesborrable. Els pares també participen en la preparació i assisteixen amb convicció a les celebracions, i amplien la festa amb altres familiars i amics. Són moments intensos de la vida parroquial i familiar. L'objectiu de la comunitat cristiana se centra en l'anunci del missatge de Jesucrist i que tots puguem viure amb més coherència allò que hem après a les sessions de catequesi. Encara que els sagraments s'administren de manera ordinària durant tot l'any és en aquest temps pasqual quan hi ha una major participació comunitària.

La celebració se situa en un moment concret de la vida parroquial, però abans cal un treball previ, un període de preparació d'un temps determinat. És el que anomenem catequesi, i que es duu a terme gràcies a la feina desinteressada dels catequistes que les parròquies mantenen com un suport fonamental de la vida cristiana. Aquesta tasca exigeix la col·laboració dels pares dels infants que rebran la Primera Comunió o la Confirmació. El rector orienta i coordina aquesta acció catequètica i convoca els diferents grups per organitzar-la i per aconseguir que se sentin cridats a responsa-

bilitzar-se de l'anunci de l'evangeli. Cada persona té una funció concreta en l'educació de la fe, però ningú no pot desentendre's de la seva participació en aquest procés educatiu. Aquí trobem l'objectiu, la intenció i el desig de tota la comunitat.

Em sembla important deixar constància de la gratitud de tota la comunitat que mereixen els catequistes, que setmanalment dediquen el seu temps a les sessions d'explicació i vivència del coneixement de Jesucrist. A més dels qui es beneficien directament d'aquest treball, també em sento doblement obligat a reconèixer i agrair aquest fonamental servei a favor de la comunitat parroquial i diocesana. Estenc aquesta gratitud als responsables dels centres educatius i als membres dels moviments apostòlics.

Tots heu sentit més d'una vegada que la catequesi no es redueix a una memorització de conceptes i frases que, a força de repetició, aprenem en aquests moments previs a la recepció del sagrament, però que recordarem sempre. Es tracta de donar a conèixer els misteris de la fe perquè s'apregui i s'interioritzi l'essencial de la vida cristiana, però, com la mateixa paraula indica, cal la implicació de tota la persona, que fa servir la seva ment per comprendre, el seu cor per voler i per resar, les seves mans per actuar i els seus peus per acostar-se a l'espai sagrat on es trobarà amb Déu que se li revela i per estar prop dels germans, sobretot dels qui més sofreixen. És un aprenentatge global que relliga la complexi-

tat de l'ésser humà i que respon a la crida de Déu, però que també exigeix la paciència dels catequistes que ajuden a descobrir i a comprometre's en el seguiment de Crist; per a ells —alguns dels quals porten molts anys de dedicació a aquesta labor i són grans especialistes en la transmissió de la fe— és una experiència molt gratificant.

A més del reconeixement i la gratitud us demano una més estreta col·laboració perquè la vida cristiana de cadascú sigui un autèntic testimoni de l'Evangeli. Aquesta serà la gran lliçó que podem oferir als qui viuen prop de nosaltres i desitgen buscar Déu.

Amb el meu afecte i benedicció.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Presentació de nou catecúmens

Els nou catecúmens, que enguany rebran els sagraments d'iniciació cristiana (baptisme, confirmació i comunió), van ser presentats a la comunitat de Lleida en la cerimònia d'acollida el passat 10 de març a la Catedral de Lleida, presidida pel bisbe Salvador. Els catecúmens van estar acompanyats pels catequistes i sacerdots de cadascuna de les parròquies a què pertanyen, així com per un gran nombre de fidels que assistien a la missa.

Durant la cerimònia es va procedir a l'elecció dels candidats i a la inscripció dels seus noms en el Llibre dels Catecúmens, tal com marca el ritual de la iniciació cristiana d'adults.

En la seva homília, el bisbe Salvador Giménez va destacar la importància que els nous catecúmens se sentin acollits i acompanyats durant aquest procés de conversió i de discerniment en les seves vides.

CERCA DE VOSOTROS

Celebramos los sacramentos

Queridos diocesanos:

Durante este tiempo de Pascua se celebran con más asiduidad y alegría festiva los sacramentos que llamamos de la iniciación cristiana. En gran cantidad de parroquias se preparan estos actos por parte de los sacerdotes y catequistas para que quienes se acercan a recibir los sacramentos del Bautismo, la Confirmación y la Eucaristía tengan una experiencia cristiana imborrable. Los padres también participan en la preparación y asisten con convicción a dicha celebración ampliando la fiesta con otros familiares y amigos. Son momentos intensos para la vida parroquial y familiar. El objetivo de la comunidad cristiana se centra en el anuncio del mensaje de Jesucristo y que todos podamos vivir con mayor coherencia aquello que hemos aprendido en las sesiones de catequesis. Sobra decir que los sacramentos se administran de forma ordinaria durante todo el año aunque en este tiempo pascual se le da mayor participación comunitaria.

La celebración se sitúa en un momento concreto de la vida parroquial pero requiere el trabajo de preparación durante un tiempo determinado. Es lo que llamamos catequesis que se realiza gracias al trabajo desinteresado de los catequistas que toda parroquia mantiene como un soporte fundamental de la vida cristiana. Esta tarea exige la colaboración de los padres de los que van a recibir la Primera Comunión o la Confirmación. El párroco orienta y coordina esta acción catequética convocando a los diferentes grupos para organizar esta actividad y para conseguir que todos se sientan llamados a responsabilizarse del anuncio del evangelio. Cada persona tiene una función concreta en la educación de la fe pero no se puede desentender nadie de su participación en ese proceso educativo. Ahí tenéis el objetivo, la intención y el deseo de toda la comunidad.

Me parece importante dejar constancia de la gratitud que merecen por parte de toda la comunidad los catequistas que semanalmente dedican su tiempo a las sesiones de explicación y vivencia del conocimiento de Jesucristo. Personalmente me siento doblemente obligado a reconocer y agradecer este fundamental servicio en favor de la comunidad parroquial y diocesana además de los que se benefician directamente de este trabajo. Amplio esta gratitud a los responsables de los centros educativos y a los miembros de los movimientos apostólicos.

Todos habéis oído más de una vez que la catequesis no se reduce a una memorización de conceptos o frases que, a fuerza de repetición, aprendemos en esos momentos, y recordaremos siempre, previos a la recepción del sacramento. Se trata de dar a conocer los misterios de la fe para que se aprenda y haga suyo lo esencial de la vida cristiana, pero, como la misma palabra indica, implica el concurso de todo el individuo que utiliza su mente para comprender, su corazón para querer y para rezar, sus manos para actuar y sus pies para acercarse al espacio sagrado donde se encontrará con Dios que se le revela y para estar cerca de los hermanos, sobre todo de los que más sufren. Es un aprendizaje global y total que recaba la complejidad del ser humano que responde a la llamada de Dios pero también exige la paciencia de los catequistas que ayudan a descubrir y a comprometerse con el seguimiento de Cristo. Es una experiencia muy gratificante para estos últimos; algunos llevan muchos años de dedicación a esta labor y son grandes especialistas en la transmisión de la fe.

Además del reconocimiento y la gratitud os pido a todos una más estrecha colaboración para que la vida cristiana de cada uno sea un auténtico testimonio del Evangelio. Esa será la gran lección que podemos ofrecer a los que viven cerca de nosotros y desean buscar a Dios.

Con mi afecto y bendición.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

La Soledat ja té marxa processional pròpia

Antoni Josep Alburquerque i Subirats, nascut a La Ràpita, és l'autor de la peça processional que ja ha acompanyat enguany la Mare de Déu de la Soledat en la processó del Sant Enterrament, després que s'imposés per 372 vots a 128 al sevillà Francisco Javier Mondaza, en el concurs organitzat per l'Acadèmia Mariana. En el transcurs del concert de Setmana Santa del passat 16 de març a la Catedral de Lleida, es van poder escoltar les dues marxes i el públic assistent va poder votar amb 500 butlletes que no van arribar per a tota la gentada que omplia el temple principal.

Era la primera vegada, en 88 anys, que la Mare de Déu de la Soledat entrava a la Catedral. Membres de la Congregació de la Sang la van portar des de

l'església del carrer Sant Antoni, acompanyada per la Banda Municipal de Lleida que, sota la direcció d'Amadeu Urrea, va interpretar el programa musical des de l'altar major. L'acte a la Catedral també ha servit per lliurar el «Premi al millor estudi, treball o assaig teològic sobre la Soledat de Maria» a sor Maria Victòria Triviño Monrabal per l'obra Soledad de la Madre del Señor.

200.000 visites a les misses de Santa Maria de Gardeny

La parròquia de Santa Maria de Gardeny ha superat les 200.000 visualitzacions de les transmissions en directe de les misses i el rosari que fa cada dia per YouTube des del 2021. En tres anys suma 14.400 hores de vídeo i compta amb 1.250 subscriptors principalment d'Espanya, però també de països de Llatinoamèrica, els EUA, o fins i tot Rússia. El 90% de l'audiència és

major de 65 anys, el 55% són dones i el 45%, homes. De mitjana, les misses són seguides per un centenar de persones, tot i que hi ha hagut pics de més de 500 i, en una ocasió, de 2.000.

Mn. Gerard Soler va posar en marxa la iniciativa a través d'un amic seu tècnic de Tarragona que va fer la instal·lació de càmeres i micròfons.

Recés d'Emaús a Lleida

Més de 65 dones i homes, per separat, han participat en el Recés d'Emaús a Lleida aquest mes de febrer. Aquesta és una experiència de 48 hores en què els assistents «s'aparten» del dia a dia per a viure una vivència de l'amor de Déu. L'experiència està basada en la Lectura de l'Evangelí Lluç 24:13-35, en la qual dos deixebles caminen sols i tristos fins que Jesús Ressuscitat es posa a caminar amb ells. El Recés d'Emaús és una de les activitats que té més èxit actualment. És un apostolat de les parròquies —a Lleida, a la de La Mer-

cè— que impulsen els laics, amb l'acompanyament espiritual dels sacerdots.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

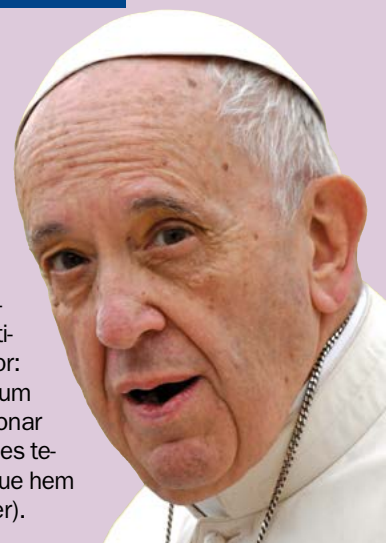

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu ens convida a no tancar-nos, a no pensar que podem tirar endavant nosaltres sols; ens convidem a créixer junts. Escoltem-nos, dialoguem, sostinguem-nos recíprocament» (16 de gener).

@Pontifex_es: «La luxúria es presenta com un apetit voraç que impulsa a utilitzar les persones, a depredar-les i a robar-les a la recerca d'un plaer desordenat. En canvi, l'amor veritable és desinteressat, sense condicions; és generós, comprensiu i servicial» (17 de gener).

@Pontifex_es: «Hem de defensar l'amor, l'amor del cor, de la ment, del cos, l'amor pur en el donar-se recíprocament» (17 de gener).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu penetra en la vida i ens fa discernir els sentiments i pensaments del cor: ens fa veure quina és la llum del bé a la qual hem de donar cabuda i on es concentren les tenebres dels vicis i pecats que hem de combatre» (19 de gener).

Aprendre a pensar amb Joan Ordi

El doctor en Filosofia i llicenciat en Teologia, Joan Ordi, va pronunciar el passat 14 de març la penúltima de les conferències del cicle «Aprendre», que organitza l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL), a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI) sota el títol «Aprendre a pensar». Ordi es va preguntar què és pensar, per què és important fer-ho, en quin sentit pensar requereix un aprenentatge i, finalment, va posar exemples concrets per a il·lustrar-ho.

El cicle de conferències finalitza aquest proper 11 d'abril amb el teòleg Teodor Suau amb la xerrada titulada «Amatents a l'escolta de Déu».

D'altra banda, La filòloga Maria-Pau Cornadó i la professora de religió Caren Sebastian van participar el 15 de març en la conferència «Aprendre a aprendre», organitzada també per l'IREL dins el cicle l'«Atri dels

Gentils», per debatre sobre la necessitat imperiosa de canviar els paradigmes educatius existents.

Voluntaris de Càritas parlen de la soledat no volguda

El programa de Voluntariat i Formació de Càritas va reunir una cinquantena de persones a la seu de Càritas diocesana de Lleida, el passat 12 de març, amb una jornada titulada «La soledat no volguda». Els assistents van compartir una tarda de treball amb grups reduïts per debatre al voltant d'aquest tema en diversos espais, on es van compartir experiències i vivències. A continuació es va celebrar una Eucaristia, presidida pel bisbe Salvador, en què van participar totes les persones que havien format part de la primera part de la trobada.

Missió de voluntariat de l'Episcopal a Múrcia

Un grup d'estudiants del Col·legi Episcopal van participar, durant la darrera setmana de març, en una missió de voluntariat a Múrcia, on van estar treballant amb els hospitalaris de Sant Joan de Déu. Allà van conèixer un centre d'acollida per a persones sense sostre i van poder veure com treballen i fan feina d'acompanyament per poder retornar aquestes persones a una vida normalitzada.

Els joves van estar al costat de professionals de qui van poder aprendre i, al mateix temps, participar com a voluntaris en diverses activitats. També van conèixer la fundació Fundown, que treballa amb persones amb síndrome de Down.

REFLEXIONS

Som éssers contingents (I)

La tecnologia, en el segle XX, ja no pot ser contemplada sota la categoria d'instrument. S'ha transformat en un sistema omnipresent que penetra en tots els àmbits i les esferes de la vida humana. Com a conseqüència d'això, es trenquen continuament tabús respecte el futur dels nostres cossos i de les nostres ments, tot obrint camins insospitats que ni tan sols havien estat esbossats en les novel·les de ficció.

La diferència entre sistema i instrument no és menor. Un instrument és un objecte que serveix per assolir un fi, una espècie de pròtesi que, adossada al cos, permet ampliar i eixamplar el seu camp d'acció. Un sistema, en canvi, és un entorn, una esfera en la qual viure, créixer i comunicar-se, un úter creat artificialment que obre possibilitats inèdites als seus habitants.

La tecnologia, en el segle XXI, no és un afegit al cos, ni una prolongació de les seves funcions habituals; és un marc que ofereix una vida nova, qualitativament distinta de tot el que hi havia hagut fins ara. Internet, per exemple, no és un instrument; és un entorn, una gran plaça pública on és possible conjuguar un munt de verbs: vendre, comprar, aprendre, excitar-se, entretenir-se, conversar, dins d'una gamma immensa. És una peixera en la qual ens movem, més que un martell que fem servir per penjar un quadre. És l'hàbitat, l'entorn en el qual desenvolupem un munt de tasques quotidianes.

El somni transhumanista consisteix en creure que els qui naixeran dins d'aquest úter ja no seran contingents, ni hauran de patir limitacions, perquè dins d'aquesta esfera tecnològica la vulnerabilitat humana serà extingida.

Humà, massa humà... Odo Maquard, en referència directa a un títol de Friedrich Nietzsche, subratlla que la contingència és, justament, allò de més genuïnament humà que hi ha en nosaltres. Aïllar-ho, extirpar-ho, en el cas que fos possible, fora com arrancar la mateixa arrel comuna de la humanitat.

El sistema tecnològic, tal com el conceben els ideòlegs transhumanistes, té com a principal fita extirpar la contingència, però, en fer-ho, el que restaria dins de l'úter artificial ja no seria un ésser humà, sinó un posthumà.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 7,10-14; 8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès.

9. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / Sl 92 / Jo 3,7-15]. Santa Maria de Cleofàs, pa-

renta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / Sl 33 / Jo 3,16-21]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36]. Sant Estanislau, bisbe

de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

12. □ Divendres [Fets 5,34-42 / Sl 26 / Jo 6,1-15]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe. Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana): sant Vicenç Ferrer.

13. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 /

Jo 6,16-21]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 3,13-15. 17-19 / Sl 4 / 1Jo 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (B)

COMENTARI

«La multitud
dels creients
tenia un sol cor
i una sola ànima»

L'apòstol Tomàs és com un símbol de tots aquells que són incrèduls, desconfiats. Els seus companys li diuen: *Hem vist el Senyor*. Però això per a ell no és suficient: *Si no li veig a les mans, la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat no m'ho creuré pas*. Tomàs vol estar segur; sap que sovint ens enganyen les aparences i ell es fa l'home assenyat: a mi no m'enganyen fàcilment! Però el més curiós és que després quan Jesús es torna a aparèixer *vuit dies més tard*, encara que el convidava a tocar el seu cos: *Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posar-me-la dins el costat*, abans de fer-ho ja confessava plenament la seva fe en el Crist ressuscitat: *Senyor meu i Déu meu*. I Jesús que ja abans li havia dit: *No siguis incrèdul. Sigues creient* ara li diu una frase molt consoladora adreçada a tots nosaltres: *Feliços els qui creuran sense haver vist*. Nosaltres no veiem el Crist ressuscitat com el va veure Tomàs, però som feliços precisament per creure en ell sense haver-lo vist. En tenim prou amb l'evangeli. *Els [miracles] que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el fill de Déu i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom*. La fe ens porta a tenir una vida plena, una vida feliç perquè ens omple de pau i de l'Esperit Sant que Jesús mateix va donar als seus deixebles i ens dona a nosaltres. Per això, la primera comunitat cristiana era un model per a tothom i la seva forma de viure cridava l'atenció: *La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima... tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles*. Per això no ens estranya que *tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència*. Realment vivien tots com a germans. Aquest ha de ser també el testimoniatge de la nostra Església avui. Només així manifestarem una autèntica fe en el Crist Ressuscitat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels Apòstols el producte de la venda i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell.

Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posar-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Si sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 4,32-35)

El grupo de los creyentes tenía un solo corazón y una sola alma: nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía, pues lo poseían todo en común. Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se los miraba a todos con mucho agrado.

Entre ellos no había necesitados, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero de lo vendido y lo ponían a los pies de los apóstoles; luego se distribuía a cada uno según lo que necesitaba.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No solo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.